

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

EEN DAG MET CAIUS FABIUS SERPILIUS

IN de loop van onze wandeling door de geschiedenis van de wereld, ontmoetten wij reeds twee sympatieke jongens: Ani in Egypte en Hieronides in Griekenland. Vandaag maken wij kennis met Caius Fabius Serpilius, een jonge Romein die leefde in de vijfde eeuw voor Christus. Hoe leefde Fabius? Was zijn lot te benijden? Is het jammer dat wij geen Romeinen waren uit de vijfde eeuw voor onze tijdrekening?

1. — SALVE, PATER!

DE huizen van Rome waren nog bescheiden. Het huis van Sextus tegen de flank van de Coliseusheuvel, was een landhuis. Sextus was van goede afkomst. Hij was van het geslacht der Fabia's. De vrouw van Sextus was een patriciërdochter. Zij heette Metella en hun zoon was tien jaar oud: Caius. De familienaam was Fabius, de bijnaam, Serpilius, betekende slimmerd, grapjas. Caius wist dat zijn vader heer en meester was in huis. Hij beschikte over leven en dood. Sextus was een goed man. Hij hield van Metella, van Caius en de kleine Fausta. Het eerste wat Caius iedere dag deed was zijn vader begroeten...

2. — HUISGODEN EN BESCHERMGODEN

IEDER huis had zijn huisgoden. Dat waren beelden voor de haard opgesteld. Caius kende hen goed. Er waren de maskers van de voorouders, dat waren ook goden. Er waren de goden van het voedsel en de goden die over alles waakten. Dat waren de beschermgoden. Men offerde hen bloemenkransen, wijn en taarten. «Die geluksvogels!» dacht Caius, want hij was een echte lekkerbek...

3. — KLANTEN EN SLAVEN

IEDERE morgen was het atrium gevuld met een heleboel mensen die de baas kwamen groeten. Dat waren de klanten van Sextus. Zij droegen allemaal een mand, de sportula, waarin Sextus voedsel lei. Caius hield niet van hen. Hij was goede maatjes met Verinus, de slaaf die de varkens verzorgde, en hij verstond maar niet hoe het mogelijk was dat de varkens het beter hadden dan Verinus!

4. — HET FORUM

CAIUS hield van de levendige drukte op straat. Het is daar dat hij liefst speelde en hij wandelde ook graag met zijn vader naar het forum, waar de grote markt gehouden werd, en het publiek leven zich afspeelde. «Vader, ken je die lui in witte toga?» — «Ja, dat zijn de candidati.» — «Zijn dat slaven die men wil verkopen?» — «Maar neen, jongen. Het zijn de verkiezingskandidaten. Je weet wel dat het Comitia Centuriata, de volksvergadering, ieder jaar twee consuls moet kiezen die het land besturen.» — «Vader, een van hen geeft je een teken.» — «Ja, dat is mijn vriend Quintus Pomponius Rufus. Ik wenste dat hij verkozen werd.»

5. — DE DRIEHONDERD GRIJSAARDS

VADER, zijn de twee consuls dan almachtig?» vroeg Caius. «Ja, want zij worden voorafgegaan door de twaalf lictoren, gerechtsdienaars, die roedenbundels en bijl dragen.» — «Staat er niets meer boven hen?» — «Ja, kijk... Zie je die open poort? Daar vergaderen de driehonderd senatoren (of patres). Ze zijn bijna allemaal oudconsuls. De senatoren zijn de meesters van Rome!»

(Wordt voortgezet.)